

Arrest

nr. 350 161 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 december 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. COURANT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2025 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Deze aanvraag werd op 5 december 2025 onontvankelijk verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2025 werd ingediend door :

[B.Z.] (geen R.R.)

Geboren te Turkije op [...]1989
Nationaliteit: Turkije
Adres: ...

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 16.10.2024 een Bulgars Schengen visum type C bewam, geldig van 16.10.2024 tot 16.01.2025.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er familieleden van hem in België zouden verblijven. Het feit dat er familieleden van hem in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst noch verduidelijkt betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat het centrum van zijn belangen nu in België zou liggen en hij hier zijn leven heeft opgebouwd en structuur gegeven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op de aanwezigheid van twee familieleden. Betrokkene laat echter na de verwantschap te verduidelijken en aan te tonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precar verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de

vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een knelpuntberoep zou kunnen uitvoeren. Het feit dat betrokkene en werkbefolte voorlegt in een knelpuntberoep kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen noch gevraagd om op het Belgische grondgebied arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verzoeker haalt aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een al dan niet gedwongen terugleiding. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al enige tijd in ons land zou verblijven, dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat het hem aan inzet en enthousiasme om te werken niet zou ontbreken, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij hier een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben en dat hij een werkbefolte voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 5 december 2025 beslist verweerder tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [B.Z.]
geboortedatum: [...]1989
geboorteplaats: Turkije
nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]”

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissingen trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op: *“a) Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen”.*

Hij betoogt als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een weigeringsbeslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) stelt in de bestreden beslissing: [...].

DVZ stelt dat de aangehaalde elementen (lang verblijf, sociale integratie, werkbelofte) geen buitengewone omstandigheden vormen. Deze motivering getuigt van een onvoldoende zorgvuldige motivering.

Volgens RvS 9 december 2009, nr. 198.769 kunnen elementen zoals langdurig verblijf, sociaal netwerk en actieve participatie in de samenleving wel relevant zijn bij de beoordeling van buitengewone omstandigheden. Het argument van DVZ dat dit enkel “gegrondheid van de aanvraag” betreft, miskent de reële impact van de integratie-inspanningen van verzoeker.

Verzoeker heeft een knelpuntberoep, waardoor zijn arbeid een wezenlijk maatschappelijk belang dient. De werkbelofte van [F.Y.] betreft een erkend knelpuntberoep, waardoor de Belgische arbeidsmarkt belang heeft bij de onmiddellijke tewerkstelling van verzoeker (FOD Werk, Knelpuntberoepenlijst 2024).

DVZ wijst op het beperkte toepassingsgebied van artikel 8 EVRM, omdat verzoeker zich baseert op banden buiten het kerngezin.

Het EHRM leert dat gezinsleven niet afhankelijk is van samenwonen, maar van de daadwerkelijke affectieve en verzorgende banden (EHRM, K. en T./Finland, 27.04.2000; EHRM, Gnahoré/Frankrijk, 19.09.2000).

Verzoeker onderhoudt structurele sociale relaties met familie en lokale gemeenschap, en zijn sociaal netwerk en arbeidsrelaties zijn wezenlijk voor zijn maatschappelijke participatie.

Het EHRM erkent dat ook familiale relaties buiten het kerngezin onder artikel 8 EVRM kunnen vallen wanneer sprake is van samenwonen, effectieve familiale solidariteit en reële affectieve en sociale banden. (EHRM, 13 juni 1979, Marckx t. België; EHRM, 21 december 2001, Sen t. Nederland).

DVZ stelt dat verzoeker haar familiale banden niet bewijst, doch werd geen aanvullend onderzoek gevoerd en werd verzoeker niet uitgenodigd om bijkomende stukken over te leggen.

DVZ verwijst naar de klassieke rechtspraak van het EHRM inzake "tijdelijke terugkeer". Die rechtspraak werd echter genuanceerd.

Verzoeker verwijst naar het arrest EHRM, Omoregie/Norway, 31.07.2008: Uitzetting mag niet leiden tot een langdurige of onzekere scheiding.

De tijdelijke scheiding is in werkelijkheid geen tijdelijke scheiding, maar een onbepaalde en onherstelbare scheiding.

In casu wordt geen enkele concrete proportionaliteitstoets uitgevoerd waarbij rekening wordt gehouden met de daadwerkelijke gezinsband met een Belgische onderdaan, noch met de feitelijke maatschappelijke integratie en economische verankering, noch met de duur en intensiteit van het opgebouwde privéleven. DVZ herleidt artikel 9bis aldus tot een louter theoretische mogelijkheid tot terugkeer.

Verzoeker toont geen medische, familiale of andere belemmeringen die DVZ aanvoert, maar dit betekent niet dat de cumul van sociale integratie, familiebanden en arbeidsperspectief kan worden genegeerd.

DVZ miskent deze elementen volledig, dan wel verwerpt ze zonder ernstig onderzoek.

Verder dient gesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op de onontvankelijkheidsbeslissing. Indien deze laatste onwettig is, dient het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens vernietigd.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in strijd is met artikel 8 EVRM, alsook van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker toont niet aan waarom de motieven hem niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en opwerpt dat ze "ten onrechte" werd getroffen.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker levert, wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.5. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al enige tijd in ons land zou verblijven, dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat het hem aan inzet en enthousiasme om te werken niet zou ontbreken, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij hier een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben en dat hij een werkbeploofte voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

3.6. Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. In het betrokken principiële arrest stelde de Raad van State: *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de*

afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”, terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”

3.7. Verzoeker toont niet aan dat over de elementen die hij heeft aangehaald anders moet worden geoordeeld dan dat ze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, noch door het betrokken arrest van de Raad van State anders te lezen, noch door te poneren dat anders de reële impact van de integratie-inspanningen wordt miskend.

3.8. Verzoeker kan de in punt 3.5. vermelde beoordeling niet aan het wankelen brengen door louter op te werpen dat ze getuigt van een onvoldoende onzorgvuldige beoordeling.

3.9. Verzoeker benadrukt dat hij een werkbefoelste heeft voor een knelpuntberoep (werken bij een slager) maar de Raad ziet niet in en verzoeker legt niet uit waarom dit een beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer naar het land van oorsprong om van daaruit de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen, te meer hij niets inbrengt tegen de volgende in de bestreden beslissing gedane beoordeling: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een knelpuntberoep zou kunnen uitvoeren. Het feit dat betrokkene en werkbefoelste voorlegt in een knelpuntberoep kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen noch gevraagd om op het Belgische grondgebied arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”*

3.10. Blijkens zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, had verzoeker opgeworpen dat hij twee familieleden met de Belgische nationaliteit heeft in België. Hij noemt ze bij naam en voegt hun identiteitskaarten toe bij de aanvraag. Meer details of stukken geeft verzoeker niet. In de eerste bestreden beslissing kunnen reeds op voldoende schragende wijze de volgende weerleggingen worden gelezen: *“Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap”* alsook *“We stellen vast dat betrokkene zich beroept op de aanwezigheid van twee familieleden. Betrokkene laat echter na de verwantschap te verduidelijken en aan te tonen.”*

3.11. Verzoeker brengt hiertegen in dat verweerder geen aanvullend onderzoek heeft verricht en hem niet heeft uitgenodigd om bijkomende stukken neer te leggen. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. Hij gaat er immers aan voorbij dat het de aanvrager om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen zelf toekomt om zorgvuldig te zijn. Dit veronderstelt dat als verzoeker argumentatie ontwikkelt inzake Belgische familieleden die het hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om in het land van oorsprong een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, hij bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag minstens een begin van bewijs moet bijbrengen van deze familieband. Het louter voegen van twee Belgische identiteitskaarten is niet een dergelijk bewijs. Verzoeker laat trouwens na het belang aan te tonen bij zijn kritiek dat verweerder hem moest uitnodigen om bijkomende stukken neer te leggen over de aangehaalde familieband met twee Belgische personen. Immers voegt hij bij zijn verzoekschrift geen stukken in dit verband die hij op vraag van verweerder zou hebben neergelegd.

3.12. Alleszins brengt verzoeker door algemeen te verwijzen naar rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM ook niets concreets bij dat de volgende afwegingen in de eerste bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen inzake de ingeroepen familiebanden:

“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

(...)

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op de aanwezigheid van twee familieleden. (...) Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).(...) Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot

gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). (...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Tevergeefs werpt verzoeker op dat het in werkelijkheid geen tijdelijke maar "een onbepaalde en onherstelbare scheiding" zou betreffen. Vooreerst is het niet duidelijk dat verzoeker überhaupt Belgische familieleden heeft in België. Hij toont dit nog steeds niet aan. Ten tweede concretiseert verzoeker nergens waarom het zou gaan om "een onbepaalde en onherstelbare scheiding". Het volstaat niet om dergelijks gewoon te poneren. Voorts is ook een onbepaalde scheiding een tijdelijke scheiding. Op de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van oorsprong wordt ingediend, kan alleszins geen behandelingsduur worden geplakt.

3.13. Voor wat betreft verzoekers privéleven kan in de eerste bestreden beslissing worden gelezen:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat het centrum van zijn belangen nu in België zou liggen en hij hier zijn leven heeft opgebouwd en structuur gegeven.(...) De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. (...) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). (...) We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). (...). Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoeker brengt niets concreets bij dat deze afwegingen aan het wankelen brengt. Een algemene verwijzing naar rechtspraak van het EHRM inzake reële affectieve en sociale banden volstaat te dezen niet, net zo min als het poneren van de volgende overtuiging: *"Verzoeker onderhoudt structurele sociale relaties met familie en lokale gemeenschap, en zijn sociaal netwerk en arbeidsrelaties zijn wezenlijk voor zijn maatschappelijke participatie."*

3.14. Gezien de afwegingen in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM, zowel voor wat betreft het ingeroepen gezins- en familieleven als het privéleven, die in de vorige punten werden weergegeven, kan verzoeker manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat er *"geen enkele concrete proportionaliteitstoets uitgevoerd [werd] waarbij rekening wordt gehouden met de daadwerkelijke gezinsband met een Belgische onderdaan, noch met de feitelijke maatschappelijke integratie en economische verankering, noch met de duur en intensiteit van het opgebouwde privéleven."*

3.15. Het is duidelijk dat verzoeker van oordeel is dat de elementen die zijn zaak kenmerken, met name de *"cumul van sociale integratie, familiebanden en arbeidsperspectief"* werden miskend door verweerder. Het is echter niet omdat verweerder ze niet weerhoudt, en dit op een gemotiveerde wijze, dat hij de betrokken elementen zou hebben veronachtzaamd.

3.16. Verzoeker werpt nog op, *"DVZ herleidt artikel 9bis aldus tot een louter theoretische mogelijkheid tot terugkeer"* maar dit wordt niet verder verduidelijkt. Het betreft dus niet meer dan het uiten van het onbegrip voor de eerste bestreden beslissing en de Raad gaat er daarom niet verder op in.

3.17. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing: deze steunt op eigen juridische en feitelijke motieven zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat deze beslissing “gebaseerd” is op de eerste bestreden beslissing en dat als deze onwettig is, de tweede bestreden beslissing ook dient te worden vernietigd. Alleszins blijkt niet dat de eerste bestreden beslissing onwettig is zodat de tweede bestreden beslissing hoe dan ook niet om die reden moet worden vernietigd.

3.18. De Raad besluit dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen of dat dit strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers theoretische beschouwingen over de de zorgvuldigheidsplicht en zijn overtuiging dat de bestreden beslissingen niet deugen, kunnen niet leiden tot een ander oordeel

Het enig middel is derhalve ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA